

«La cerimònia» de Candela Lloveras

Relat guanyador del concurs [«Imagina un amor»](#) en la categoria de 12 a 15 anys de l'edició 2020.

L'Oma sempre havia confiat en la cerimònia. La seva amiga Lena, en canvi... Evidentment volia, com totes les noies, que per fi arribés el dia, el dia esperat en què totes tindrien quinze anys. Volia posar-se un vestit i baixar al riu, escalar la cascada i llavors veure-hi...

—Però no pot ser que només tinguem un amor a la vida! —Solia dir ella.

—Ja ho saps, tindrem els amors que ens pertoqui tenir, però el riu ens mostrarà el que més ens marcarà, el de debò —li contestava l'Oma—. A més, amb la meva mare va funcionar! I, si no recordo malament, amb la teva també!

—Que el meu pare sigui la persona que la meva mare va veure no vol dir res. Ella sempre em diu, i cito textualment, que el meu pare no és ni de lluny la persona que més l'ha marcat, ni tan sols amb qui més temps ha estat. I si ens diguessin que el riu ens mostra el nostre primer amor, o l'últim, o fins i tot que ens mostra el pare dels nostres fills, m'ho creuria. Però no em crec ni mitja paraula d'aquest discurs del gran i únic amor de la nostra vida, no m'ho empasso.

L'Oma sempre havia confiat en la cerimònia.

Confiada s'havia vestit de gala, amb les seves robes més fines i delicades.

Confiada havia baixat sola fins al riu, per allà reunir-se amb les altres noies de la seva quinta.

Confiada havia esperat el seu torn, ja que les noies sortien per ordre d'edat, i ella havia complert els 15 tot just feia tres mesos, encara no.

Confiada encara va ficar-se al riu. La cascada s'alçava davant seu com un monstre de soroll i aigua. N'havia vist de més grans, però en feia ben bé dos com ella, i la seva missió era escalar-la. El perillós joc era un ritual de traspàs, de nena a dona, i no volia, no podia fracassar. Va avançar tremolosa contra el corrent gèlid d'aquell dia de desembre, fins a arribar a la cascada, i va allargar una mà. Va travessar l'aigua freda, i va palpar la roca del darrere. L'altra mà, un peu, l'altre. Va començar a grimpar, destrossant-se la delicada roba. Quan ja portava ben bé dos metres, possiblement per la il·lusió d'arribar al final, va començar a despreocupar-se. —No és tan difícil —es deia. En donar-se impuls per arribar a un punt de recolzament d'una mica més amunt, va relliscar. El temps va semblar aturar-se mentre es precipitava al buit. El brogit constant de la cascada li ressonava a les orelles, i de sobte, com si despertés d'un somni, es va adonar que queia, que s'obriria el cap i res no tindria sentit i, en un desesperat intent de conservació, va allargar un braç per quedar penjant d'una mà, i amb l'impuls del seu cos que gairebé li disloca l'espatlla, va rebotar contra la paret de pedra, i va tastar sang.

Però era viva.

Va continuar pujant, vigilant més que mai, fins que finalment va arribar a dalt. Penjada encara de l'angle de la cascada, va aferrar-se a una roca que sobresortia una mica més endavant. Utilitzant la mica de força que li quedava, va aconseguir posar-se dret, i fent un últim esforç va avançar a contracorrent fent tentines. En arribar a una distància raonable de la cascada, es va agenollar, i petites pedretes de riu se li van clavar als genolls.

Sabia què havia de fer.

Va enfonsar les mans a banda i banda del seu cos i es va mullar la cara. Sense apartar les mans del seu rostre, va notar com la gelor de l'aigua li activava la circulació i els sentits. Va percebre nítidament l'aigua corrent a les cames, que li mullava les mitges, i l'aire fred als braços despullats, que li posava la carn de gallina.

Va respirar fondo.

Havia arribat el moment, el moment esperat en què per fi coneixeria el rostre d'aquell desconegut, el rostre de l'amor de la seva vida. Va tancar els ulls i va deixar volar els pensaments fins que unes faccions se li van començar a aparèixer en la foscor.

Primer va fixar-se en els ulls. Uns ulls meravellosos, negres com la nit, però dotats d'una llum càlida, que convidava a mirar-los més i més. La pell bruna semblava suau, perfecta. Va observar els llavis, llavis que un dia besaria i va desitjar que aquest dia arribés. Eren de color xocolata i va imaginar que també en devien tenir el gust. Els cabells foscos i arissats semblaven salvatges i suaus al mateix temps.

Un nom li va venir a la ment. Sabia que aquell era el nom de l'amor de la seva vida i el va assaborir.

—Henna... —va murmurar.

Com si algú apagués de cop la bonica música que la recorria per dins, va obrir els ulls, esbatanats, encara amb les mans vetant-li la visió.

—Henna?

Henna és un nom de noia.

Va recordar aquell rostre, el rostre de «l'amor de la seva vida». Aquells ulls, aquells llavis, aquells cabells. Era un rostre de noia.

Va provar de refusar aquella cara, de fer que se li n'aparegués una altra, la que fos. Va cloure els ulls amb força i va invocar qualsevol cara, menys una cara de dona, però la imatge de la Henna li reapareixia una vegada i una altra, per més que ho intentés.

La va tornar a observar. No podia concebre uns ulls, uns llavis, uns cabells diferents per al seu amor, l'amor de la seva vida.

L'Oma sempre havia confiat en la cerimònia.

—El riu no menteix —es va dir.

Va visualitzar per última vegada les faccions d'aquella dona, i la va veure somrient, els ulls atents a qualsevol cosa que ella pogués dir-li. Va somriure ella també i va observar com la Henna reia, i es veia que reia amb l'ànima, i, encara que no la pogués sentir, sabia que aquella rialla seria el so més bonic que mai hagués pogut escoltar.

Va obrir els ulls i, lentament, es va apartar les mans de la cara. Es va aixecar amb parsimònia i, somrient amb picardia, es va dirigir cap on l'esperava tothom, per afrontar el que calgués.